

Liverpool

Nogle gange møder man mennesker, der brændemærker en begivenhed, en handling, en lugt, en lyd eller en udtalelse på ens indre harddisk. I sjældne tilfælde sker det som en kombination af flere af disse indtryk.

En halvkold sommerdag stod jeg ved det restaurerede dokområde i Liverpool. Et par kom imod mig. Hun var gudeskøn. Hun var næsten for perfekt. Enkel klædt i lysegrå spadseredragt, der understregede hendes feminine former. Klassiske italienske sko med semi høje hæle. En næsten usynlig make-up fremhævede hendes naturskønne ansigt. Hendes torso og ekstremiteter svarer med arkitektonisk præcision til hinanden. Han derimod var omtrent et halvt hoved mindre, lettere overvægtig og med usund ansigtshud. Frisuren var et miks af grå og mørkeblonde hårtotter, som ikke kunne bestemme sig til placering på hovedbunden. Den krøllede blå skjorte var delvis stoppet ned i nogle slidte koksgrå lærredsbukser. Skoenes farve var umulige at bestemme, dertil var de for upudsede. Hans øjne var lettere blodsprængte og hans svedlugt var mærkbar, da de passerede mig. Hertil kom, at han nynnede en melodi, medens hans ansigt nærmest udtrykte melankolske træk. Modsat det generelle usunde indtryk af ham var hans gang let fjedrende.

Hendes gang var superfeminin med en ganske let vuggen med hofterne. De standsede op lidt længere henne. Han lænede sig udover smedjærnsrækværket. Hun holdt sin arm under hans. Sådan stod de og kiggede på de krydsende færger på Mersey-floden i Liverpools indre havnemråde. Han sagde noget og hun smilede. Hendes mundbevægelser gav svar og han nikkede. Sådan blev de stående i en mærkelig og stigmatiseret stilling, ganske som 2 menneskelige statuer, der er flettet sammen.

Jeg havde tid denne dag og min nysgerrighed drev mig nærmere parret. Jeg foregav at finindstille mit digitale kamera rettet ud mod havnen, medens jeg nysgerrigt ventede på deres næste replikskifte.

Hvordan havde skæbnen sammenført disse to meget forskellige størrelser?

Hun drejede hovedet imod mig. Jeg stod nærmest paralyseret. Erkendt, hun var noget helt særligt! Jeg afventede næsten, at hun ville sige noget. Hun smilede. Udtrykket var ikke flirtende, men venligt. Hun holdt smilet, medens hun rynkede let på sin næse. For at bryde tavsheden spurgte jeg på engelsk, om de ville fotograferes.

"Yeh, why not", sagde han og vendte sig om. De stod nu lænet op af rækværket, med havnen bag sig. I samme øjeblik besluttede solen sig til at bryde igennem mellem 2 grå skyformationer. Parret stod oplyst på denne meteorologisk skabte scene. Jeg skød et par billeder. Deres udtryk var det samme hele tiden. Hun smilede roligt og hans stenansigt viste ingen følelser.

"Har I en e-mailadresse?", spurgte jeg på engelsk.

"Hvorfor?", svarede han også på engelsk.

"Så jeg kan sende billederne til jer", fortsatte jeg.

"Behold dem til eftertanke", hans svar var prompte og samtidig satte han i en rykvis bevægelse. Som var det indstuderet, fulgte hun med, stadig med den ene arm under hans. De var gået nogle meter, da han pludselig drejede rundt. Jeg stod stadig og kiggede efter dem, forundret og stadig funderende over, hvorfor hun dannede par med ham. Unægtelig en tanke, der har strejft mig i mange sammenhænge, da min livsbane har mødt adskillige kombinationer i forskellige miljøer. De 2 p'er alias *penge* og *position* kan for det meste give svaret. Men en sjældnen gang er kompositionen anderledes. Var dette mon en sjældnen gang? Han sagde nogle ord til hende. Hun løsnede sin arm fra ham og han gik roligt hen imod mig.

Nu kunne det udarte sig og jeg ventede med sanserne spændt på hans udspil.

"Hvad vil hun med ham?", sagde han stadig på et engelsk, hvis accent var svær at placere. Nu kunne jeg vælge flere muligheder. Men jeg valgte at være ærlig.

"Right", svarede jeg.

"Svaret er ikke som du tror!", og han fortsatte

"Har du lyst til en drink?"

"Ja tak", hørte jeg mig svare, lettere tør i halsen og samtidig vanvittig nysgerrig.

"Okay", var hans svar. I næste øjeblik gik han resolut hen imod trafikken og prægede en taxi. Få minutter senere fandt jeg mig selv siddende på det velkendte klapsæde med ryggen til chaufføren, medens jeg betragtede det umage par på det ordinære passagersæde.

Liverpool

Storbritanniens gamle berømte havneby ved Mersey-floden ud til det irske hav har haft sine ups and downs. I 1900-tallet var den en stor transitby for immigranter, der sejlede til Nordamerika og Oceanien. I perioden 1830-1930 forlod omkring 9 millioner byen for at søge lykken andre steder. Under den 2.verdenskrig løftede den sig igen op i betydning blandt det forenede kongeriges mange berømte byer. Her var den en meget vigtig strategisk brik i den engelske flåde. Herefter gled den igen noget i baggrunden, indtil nogle langhårede musikere i starten af 1960erne igen satte den på verdenskortet.

I kælderens på et gammelt frugtlager var der en jazzklub. Navnet var The Cavern ("Hulen"). The Beatles gjorde stedet verdensberømt, men flyttede så til London. Liverpool sank hen i depression og sand glemsel. 80erne var Thatcher-årene. - De var ikke gode for Storbritanniens store havneby.

De fleste mennesker udenfor Liverpool kender ikke den fattigste bydel Toxteth i den sydlige del af havneområdet. Endnu færre kender navnet Richard Starkey. Samme Richard blev født 7. juli 1940 og voksede op i 9 Madryn Street. Var syg det meste af sin barndom delvis på grund det usunde klima.

Igen åbnede Liverpool sig. Richard Starkey blev senere verdenskendt som Ringo Starr, én af the Beatles. Den fattige bydel Toxteth var på alverdens avisforsider i de hårde Thatcher-år, nærmere bestemt især 1981. En episode mellem borgere og politi eskalerede. Ni dage senere var 140 bygninger jævnet med jorden og over 1.000 politimænd kvæstet.

Fattigdom, arbejdsløshed og mangel på uddannelse er fortsat markant i visse af Liverpools hårde forstæder. Stadig er det bydelen Toxteth, der bidrager med flest hooligans til FC Liverpools hjemmekampe på det legendariske Anfield Road stadion.

Det drævende engelske med de skarpe konsonanter eksisterer fortsat i Liverpool. Men meget er ændret. Ryggen er rankere og smilet bredere hos the Liverpoolians. Penge er kommet til byen. Arbejdsløsheden er i uvis hvor mange år for første gang under de magiske 10 pct.

Liverpool har en historisk identitet. UNESCO udnævnte i 2005 byen til et "World Heritage Site". Ganske som Stonehenge og Bath m.fl. - Flyene lander og letter i en lind strøm i den internationale John Lennon lufthavn sydøst fra centrum. Og minsandten om ikke den ene af de 2 gamle hæderkronede fodboldklubber FC Liverpool igen er blevet internationale Champions. Det skete en smuk maj-aften i 2005 på det berømte Atatürk stadion i millionbyen Istanbul, hvor den Berlusconi-ejede stolte fodboldklub AC Milan blev slået i en fantastisk kamp. - Tre år senere i 2008 blev Liverpool valgt som Europas kulturhovedstad.

Den sidste drink

Liverpools skæbne gennem de seneste decennier passerede min tanke-biograf, medens taxachaufføren behændigt parkerede udenfor en pub tæt ved det gamle, fornemme og berømte hotel Britannia Adelphi i centrum. Vi steg ud og han betalte til chaufføren. Det var hen på eftermiddagen og der var rigelig med plads og ganske lidt støj, modsat det normale indtryk af en engelsk pub. Medens hun og jeg fandt nogle pladser i det inderste rum, kom han kort efter med 3 krus øl. Vi præsenterede os omsider for hinanden. Herefter skålede vi naturligt og efter første slurk gik han direkte til sagen på et engelsk, der nu afslørede en meget let tysk accent:

"Cirkus var i mange år en fælles del af vores liv. Shirley og jeg mødtes i et østeuropæisk cirkus og dannede gennem ca. 10 år et trapezpar. Vi havde stor succes, indtil en aprilaften i Sydtykland, i øvrigt i nærheden af min fødeby Bamberg.

Forinden aftenens forestilling havde vi haft et af vores sjældne skænderier. I slutningen af nummeret tager Shirley et for kort afsæt og falder de mange meter ned fra kuplen til kanten af sikkerhedsnettet...og (han fik tårer i øjnene)..det sidste stykke i en helt forkert vinkel mod pladegulvet. Hun lå livløs. Der gik et voldsomt gys gennem publikum, der hurtigt forstod, at dette var alvor. Selvom næsten alt er disciplineret i et cirkus, udbrød hurtig en stemning af kaos.

Jeg husker kun, at jeg sad i ambulancen med den bevidstløse Shirley. På hospitalet forsøgte

lægerne en operation og efterfølgende overførtes hun til en universitetsklinik, hvor man havde særlig neurologisk kompetence."

Han kiggede på mig med et intens blik. Han nedsvælgede det meste af sin pint, så på Shirley, der smilede mildt og fortsatte så:

"Shirley, min pige, var sej. Det kan man kun være, når man kommer fra Toxteth (hun smilede til ham) - efter flere operationer genvandt hun langsomt evnen til at føle og gå"...og fortsatte efter en kort pause "der gik mere end 1 år, før hun igen var tæt på at være det vi kalder normal. Imidlertid havde nogle brud ved halsregionen i forbindelse med faldet gjort, at hendes stemmebånd var ødelagt."

Jeg kiggede på denne smukke kvinde. Hun smilede og skrev så på et fedtet menukort, der lå på vores bord: *"Heinrich er min stemme - jeg elsker ham for hans loyalitet"*

Han kiggede på hendes linier, uden at se dem rigtig, fordi han vidste indholdet. Han sendte mig et let sløret blik og fortsatte: *"Indimellem tager jeg nogle ture - drukture, you know! Ligesom for at finde skæbnens fartplan. Jeg har ikke fundet den endnu, men Shirleys udbetalte invalideforsikring gør blandt andet, at vi fortsat kan lede efter den, medens vi og Toxteth fortsat kæmper for et leveværdigt liv."*

Jeg kiggede igen på Shirley, så på Heinrich. Vi sagde ikke noget i et stykke tid. Én af os kunne ikke sige noget. Vi to andre havde ikke lyst til at sige noget. 3 voksne med hver deres fartplan, dog havde 2 direkte og tilsyneladende livsvarig forbindelse med hinanden.

Exit Toxteth

Det var 3die gang, at jeg boede i Liverpool. Denne gang på et lille, typisk engelsk hotel. Mit nærmest kahyt-lignende enkeltværelse havde et vindue ud til den trafikerede gade. Larmen tog til om aftenen, når pubben overfor langsomt blev fyldt op. Jeg var rastløs og valgte at gå en tur. Nogle gange bestemmer det indre kompas retningen. I løbet af 20 minutter befandt jeg mig i hovedgaden i det lille Chinatown og jeg vidste, at der ikke var langt til Toxteth. Kort tid efter fandt jeg mig stående i én af Toxteths trøstesløse gader med grå rækkehuse i en næsten endeløs række.

Jeg kunne sige noget, men vidste ikke hvad jeg skulle sige. Shirley fra Toxteth ville aldrig mere kunne sige noget, men havde sikkert smilet sit smukke og sigende smil, hvis hun havde stået ved siden af mig.